



full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OSELLA OSELLA
Arquebisbe de Barcelona



L'aventura de viure

Contemplar Jesús en els Evangelis ens descobreix una nova manera de viure la vida. El nostre diàleg diari amb Déu a partir de la vida i del testimoni de Jesucrist ens va transformant a poc a poc. És un canvi interior lent i progressiu que aflora sense que nosaltres ens n'adonem. Contemplar i acollir la vida i les paraules de Jesús renova la nostra manera de mirar la vida i d'actuar. Tinguem els mateixos sentiments que Crist (cf. Fl 2,5).

Des d'aquesta actitud davant la vida, podem descobrir i contemplar la bellesa que atesora la creació; reconèixer Crist en els pobres i necessitats; meravellar-nos davant la mirada innocent d'un nen. Aprendre a gaudir d'allò més senzill i habitual. Descobrirem que hi ha una altra manera d'estar viu.

Els cristians, sabent que tot —absolutament tot— és un regal que hem rebut, hauríem de fascinar-nos davant la vida. No és qüestió d'esforç ni de mentalització, sinó que es tracta simplement de descobrir la vida que Jesús ens ofereix, demanar-la amb intensitat i disposar-nos a acollir-la. És impressionant saber que som fills de Déu i saber que camina al nostre costat perquè puguem gaudir d'una vida eterna amb Ell.

Atrevir-se a viure una vida cristiana és el pas necessari per poder acollir l'amor i la vida que venen de Déu i que rebem per Jesucrist. És Déu mateix que vol entrar en nosaltres per transformar-nos l'existència i descobrir una nova manera de viure que ompli els nostres anhels i desitjos més profunds, aquells que emergeixen del cor. ¡Com ens canvia l'existència quan deixem que Déu ocupi el centre!

Benvolguts germans i germanes, ser cristià és el repte més gran i apassionant que podem arribar a viure. Atrevim-nos a viure aquesta aventura i no perdem l'oportunitat de compartir-la amb els que ens envolten. Que Déu us beneeixi i us acompanyi en aquesta noble missió.



Vivim en un món d'extremes; en alguns temes ens entestem a buscar una explicació racional a tot, mentre que en altres aspectes de la vida ens deixem portar i dominar pels sentiments, emocions i afectes. Hi ha qui dona molta importància a la ment, però també hi ha qui se centra només en els sentiments. ¿Tenim en aquests extrems algun centre d'equilibri, de gravetat, de solidesa? Sí, el cor.

El cor és, en la Bíblia, la font dels nostres pensaments, paraules i accions. És allò més profund de

nosaltres mateixos. És per això que la Sagrada Escripura ens diu que l'home mira les aparences, però Déu mira el cor (cf. 1Sa 16,7).

Vivim en una societat en la qual preval invertir el temps en coses aparentment útils i en plaers efímers. Se sobreestima actuar i fer moltes coses alhora. Està mal vist *perdre el temps*, contemplar les coses. No obstant això, cal aturar-se i mirar al voltant per ser capaç d'apreciar la bellesa de tot el que ens envolta. És important també saber perdre el temps i compartir-lo amb els altres.

ACTUALITAT

Fratelli tutti, nova encíclica social del papa Francesc

El passat 3 d'octubre, el papa Francesc va signar la nova encíclica *Fratelli tutti*, sobre la tomba de sant Francesc, a Assís, text que es va publicar el diumenge dia 4, en la festa d'aquest sant. En aquest document, el Papa destaca la fraternitat i l'amistat social com a vies per construir un món millor, més just i pacífic, amb el compromís de tothom. També pretén respondre a la qüestió sobre els grans ideals i els camins a recórrer per aquells qui vulguin construir un món més just i fraterno en

les seves relacions quotidianes, en la vida social, en la política i en les institucions. A més, fa referència a la declaració conjunta que el Papa va fer amb Ahmed Al-Tayeb, gran imam d'Al-Azhar, i hi destaca referents universals com Martin Luther King, Desmond Tutu, i Mahatma Gandhi. Un dels eixos de l'encíclica és la paràbola del bon samarità. En aquest capítol, el Sant Pare vol fer comprensible a tothom el missatge evangèlic que ha de guiar l'Església.



ENTREVISTA

50 anys de doctora



ANTONIO ÁNGEL SÁNCHEZ

Santa Teresa de Jesús compleix enguany 50 anys com a doctora de l'Església. Va ser la primera dona a rebre aquest reconeixement. Fra Antonio Ángel Sánchez, OCD, nou provincial dels Carmelites Descalços a la província Ibèrica, assegura que va sentir-se captivat per «la seva manera d'escriure i de compartir la seva relació amb el Déu de Jesús, i el seu propi procés personal». Fra Antonio Ángel ha visitat recentment la comunitat carmelitana de Badalona.

Què representa el doctorat de santa Teresa per a l'orde?

Un goig molt gran, perquè significa el reconeixement que la influència de la seva experiència, doctrina i pedagogia no s'ha limitat a la nostra família religiosa, al nostre orde, sinó que ha estat providencial per a molts cristians, i a través de diversos segles. Ens n'alegrem amb ella de veure complet el seu somni d'«endolcir les ànimes d'un bé tan alt» (Vida 18,8).

Com ens ajuda avui el seu llegat?

El seu llegat continua vigent, perquè no és una teòrica de Déu i de la vida, sinó una dona amb una experiència forta i profunda d'unió íntima amb Ell. Algú que no comparteix només les pròpies llums, sinó les pròpies ombres i crisis, i la manera en què Déu les ha convertides en oportunitat... I, a més, és algú a qui se li ha donat el do, no sols d'aquesta experiència sinó de saber explicar-la, escriure-la; per tant, és un clàssic tant de l'espiritualitat cristiana com de la llengua castellana.

Quins objectius es marca com a provincial?

Continuar animant els meus germans a cuidar la seva qualitat de vida d'oració, de comunitat, i de missió i lliurament als altres. I això, en un context de crisi vocacional. Però també fer experiències creatives, com ara deixar-nos ajudar per alguns germans nostres de l'Índia, a la vegada que els ajudem compartint l'estil de vida i els nostres recursos materials.

Oscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Temps de dir adéu

«Tot té el seu moment, / [...] / Hi ha un temps d'infantar i un temps de morir» (Coh 3,1-2). El diagnòstic dels metges no deixava gaire marge per al dubte. La malaltia avançava irremissiblement i s'apropava el final. Als seus setanta-vuit anys, aparentment, tenia bon aspecte; interès per les persones, per les qüestions i les incidències del dia a dia, així com una mobilitat acceptable. Lluny de deixar-se aclaparar per la gravetat i complexitat del moment, procurava integrar i superar, si podia, les molèsties que començava a sentir i les limitacions que semblaven augmentar. «Un temps de plànyer-se / i un temps de dansar» (Coh 3,4). Conscient del moment, va portar el tema a la pregària personal, confiant en Déu, com sempre havia fet des que els pares li explicaren el parenostre. Se sentia en mans de Déu, potser més que mai. Va donar moltes voltes a la manera com havia de viure el temps que li quedava i, especialment, a la manera com l'havia de compartir amb els altres.

Des de feia molts anys, es reunia amb un colla de companys de l'escola. L'amistat era ferma, treballada i enfortida. S'ajudaven quan podien, s'acollien quan convenia, sabien

compartir la passió i el dolor de l'altre. La pregària dels amics els acompanyava quan començaren el retorn a la casa del Pare. Aquesta vegada els convocà a tots. Amb serenor, senzillesa i humilitat, entorn la taula, i després de dinar els exposà la seva situació i els manifestà que els havia reunit perquè se'n volia acomiadar. «Un temps de callar / i un temps de parlar» (Coh 3,8).

Compartí amb els assistents el seu estat de salut. Sense tremendismes en cap sentit, ni enteresa o seguretat impostades, ni feblesa i temors que aboquessin a la llàstima. Consciència de la realitat, agraïment a Déu pel que li havia posat a l'abast durant la vida, agraïment als companys pel camí compartit i per l'amistat amb la seva diversitat d'intensitat. Va ser un adéu auster, serè, profund i càlid. «Un temps d'abraçar / i un temps d'estar-se'n» (Coh 3,5).

La setmana següent, va reunir la família més propera. Trobada familiar amb un esquema semblant. Comiats des de l'amor, des de la pau, des de la fe i la confiança en l'amor de Déu. «Hi ha un temps d'estimar [...] i un temps de pau» (Coh 3,8). Va saber trobar el temps de dir adéu, un adéu que per als cristians és «a reveure»!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Señor nos repone la fuerza y la esperanza

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

Al inicio de la exhortación apostólica *Christus Vivit*, el Papa dice a cada uno de los jóvenes cristianos: ¡Cristo vive y te quiere vivo! Y añade «Por más que te alejes, allí está el Resucitado, llamándote y esperándote para volver a empezar» (CV 1-2).

En las circunstancias actuales de dificultades sanitarias, económicas, sociales..., sentimos que el Señor está siempre con nosotros para devolvernos la fuerza y la esperanza.

Él nos invita gratuitamente a una celebración de Amor; «por pura gracia de Dios, puro amor del Padre. Fue Jesús, con su sangre, quien nos abrió esta posibilidad» (homilía Santa Marta 5-11-13). Nos invita a un banquete de amistad; nos llama a superar tristezas, rencores, miedos, fracasos; nos invi-

ta a compartir la alegría de ser redimidos. Somos invitados a una misión en la tierra que comporta formar comunidad; a compartir y a estar disponibles a lo que el Señor nos pida.

Invitados a encender luces de esperanza, sigamos a Cristo vivo que, presente entre nosotros, nos llena de luz. Él «viene y seguirá viniendo cada día para invitarte a caminar hacia un horizonte siempre nuevo» (CV 125).

Que María nos alcance «la gracia de mirar siempre a los demás con benevolencia y a reconocerlos como invitados a la mesa del Señor, porque todos, sin excepción, tenemos necesidad de experimentar y de nutrirnos de su misericordia, que es la fuente de la que brota nuestra salvación» (audiencia 13-4-16).

Lectures de la missa diària i santoral

12. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o b'é: Ac 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó. Sant Serafí de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.

13. ■ Dimarts [Ga 5,1-6 / SI 118 / Lc 11,37-41]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

14. ■ Dimecres [Ga 5,18-25 / SI 1 / Lc 11,42-46]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr. Sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ Dijous [Sir 15,1-6 / SI 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora. Sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.



16. ■ Divendres [Ef 1,11-14 / SI 32 / Lc 12,1-7]. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor. Sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Cominges.

17. ■ Dissabte [Ef 1,15-23 / SI 8 / Lc 12,8-12]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107). Sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. ■ † Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 45,1,4-6 / SI 95 / 1Te 1,1-5b / Mt 22,15-21]. Mare de Déu de la Bonanova. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics. Sant Just, nen mr.; santa Trifònia, empedradriu.





DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY



COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 25,6-10a)

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i suculentos, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la Mort.

El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat, perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya.

Salm responsorial (22)

R. Viuré sempre a la casa del Senyor.

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R. Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,12-14.19-20)

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 22,1-14) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble:

«Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill, envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa. Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Mentrestant, digué als seus homes: El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convideu a la festa tothom que trobeu. Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats».

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 25,6-10a)

Preparará el Señor del universo para todos los pueblos, en este monte, un festín de manjares succulentos, un festín de vinos de solera; manjares exquisitos, vinos refinados. Y arrancará en este monte el velo que cubre a todos los pueblos, el lienzo extendido sobre todas las naciones. Aniquilará la muerte para siempre. Dios, el Señor, enjugará las lágrimas de todos los rostros, y alejará del país el oprobio de su pueblo —lo ha dicho el Señor—.

Aquel día se dirá: «Aquí está nuestro Dios. Esperábamos en él y nos ha salvado. Este es el Señor en quien esperamos. Celebremos y gocemos con su salvación, porque reposará sobre este monte la mano del Señor».

Salmo responsorial (22)

R. Habitaré en la casa del Señor por años sin término.

El Señor es mi pastor, nada me falta; / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R. Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,12-14.19-20)

Hermanos: Sé vivir en pobreza y abundancia. Estoy avezado en todo y para todo: a la hartura y al hambre, a la abundancia y a la privación.

Todo lo puedo en aquel que me conforta. En todo caso, hicisteis bien en compartir mis tribulaciones. En pago, mi Dios proveerá a todas vuestras necesidades con magnificencia, conforme a su riqueza en Cristo Jesús. A Dios, nuestro Padre, la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,1-14) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, volvió a hablar Jesús en parábolas a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo, diciendo: «El reino de los cielos se parece a un rey que celebraba la boda de su hijo; mandó a sus criados para que llamaran a los convidados, pero no quisieron ir. Volvió a mandar otros criados encargándoles que dijeran a los convidados: "Tengo preparado el banquete, he matado terneros y reses cebadas y todo está a punto. Venid a la boda". Pero ellos no hicieron caso; uno se marchó a sus tierras, otro a sus negocios, los demás agarraron a los criados y los maltrataron y los mataron. El rey montó en cólera, envió sus tropas, que acabaron con aquellos asesinos y prendieron fuego a la ciudad. Luego dijo a sus criados: "La boda está preparada, pero los convidados no se la merecían. Id ahora a los cruces de los caminos y a todos los que encontréis, llamados a la boda". Los criados salieron a los caminos y reunieron a todos los que encontraron, malos y buenos. La sala del banquete se llenó de comensales».

«Convideu a la festa tothom que trobeu»



JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

De nou, un text del profeta Isaïes ens parla, aquesta vegada, d'un festí que Déu prepara al cim de les muntanyes, al final dels temps; un festí substancial i succulent, regat amb bons vins i destinat al conjunt de tots els pobles. Un festí per celebrar el final del dolor, de les llàgrimes, i de la mort que cobreix l'esperança de la humanitat. És el festí de la vida plena i definitiva que Déu prepara per a l'últim dia, el dia de la vida més enllà de la mort. El banquet es converteix així en expressió de la salvació que Déu ofereix al seu poble.

En la mateixa línia d'Isaïes, l'evangelista Mateu ens ofereix altres dues paràboles de Jesús refores narrativament en una de sola: la paràbola del banquet de nocces i la paràbola del vestit de nocces.

La primera d'elles ens indica un canvi en els destinataris de la salvació: els primers convidats s'excusen i es resisteixen a assistir al banquet de nocces del fill del Rei, així que aquest decideix convidar a tots els qui es troben en els camins, nobles i plebeus, rics i pobres. El banquet adquireix, d'aquesta manera, una destinació universal.

D'aquesta manera, Déu ens ofereix l'oportunitat de participar en el banquet de la salvació, que prepara per a tots els pobles; atendre o no a la seva invitació no és indiferent: ens podria allunyar per sempre de la salvació de Déu. Creure o no en Jesús no és indiferent: ens acosta a Déu o ens separa d'ell.

La segona paràbola, unida a la primera com a complement, expressa la necessitat d'anar vestit adequadament a les circumstàncies. No anar vestit de nocces es considerava, tant abans com ara, una manca de consideració envers els nuvis i la família. Jesús ens recorda que no n'hi ha prou amb creure en ell i en la seva crida a la salvació; cal, a més, deixar-se transformar per ell. La nostra vida ha d'acomodar-se al seu exemple de vida i al seu ensenyament. En altres paraules, ens hem de revestir del vestit nou de l'Evangelí de Jesús per poder participar amb ell del banquet del Regne que Déu prepara per a tots els pobles.

Déu convida al banquet de nocces del seu Fill, el banquet de les nocces eternes de l'Anyell. L'oferta està adreçada a tots, només es requereix, però, d'entrar amb el vestit adequat. L'oferta universal de salvació no ens eximeix de l'esforç de la conversió i de la fe en Jesucrist.

Activitats del senyor cardenal

Dissabte 17 (10.30 h). Presidirà una reunió del Consell Pastoral Diocesà, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Agenda



Espai d'interioritat Francesc Palau-Carmelites Missioneres (c/ Immaculada 53-55, Barcelona). *Dijous 15 d'octubre (19 h)*, festivitat de Santa Teresa de Jesús, conferència inaugural del curs «La cura de la fragilitat», a càrrec de Francesc Torralba, filòsof i teòleg. Aportació: 10 €. *Dissabte 17 d'octubre (10.30-12 h)*, silenci contemplatiu, guiat per Beatrice D'Cunha, CM. Aportació voluntària. L'aforament per a ambdues activitats és limitat. També es podrà seguir *online*. Cal inscriure's a: centre@espaiinterioritatpalau.com, t. 938 233 108.

Amics de l'Orgue de les Corts. Diumenge 18 d'octubre, a les 18 h, a la parròquia de Santa Maria del Remei de les Corts (pl. de la Concòrdia, 1), concert d'orgue organitzat amb motiu de la festa major i el 10è aniversari de la inauguració de l'orgue A&K.

LA FECUNDITAT DEL SOFRIMENT

Sofriment i simpatia

El sofriment no tan sols és el gran mestre de la vida (com deia en l'article anterior), sinó també el mestre de la consciència dels valors.

A través del sofriment ens sentim solidaris i units frater-nalment amb els altres homes. El patiment ens agermana, ens reuneix a tots davant d'un mateix misteri que ens transcendeix. Qui comparteix el patiment de l'altre comparteix una mirada o una situació desagradable. Entra en comunió profunda amb l'altre ego, amb allò més profund i més misteriós de l'altre. La comunió mitjançant el sofriment és més sòlida, més pura i més profunda que qual-sevol altre tipus d'unió humana, sigui ideològica, sigui política i professional.

El sofriment uneix les persones radicalment. Vincula els homes a través del sentiment de compassió. El poder, el plaer, el desfici pels béns materials i, fins i tot, la cultura, separen els homes i els aïllen els uns dels altres. El sofriment enruna les fronteres, enfonsa les muralles que separen les persones. El patiment és, doncs, mestre de la vida i de la veritable comunicació interpersonal.

Hi actuarà l'organista Juan de la Rubia, titular de la basílica de la Sagrada Família i professor d'improvisació de l'ESMUC. L'entrada serà lliure, amb aportació voluntària, amb reducció de l'aforament i totes les precaucions requerides per la Covid-19.

Inauguració del curs 2020-2021 de la Fundació Joan Maragall. Dilluns 19 d'octubre (19 h), a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona (c/

Diputació, 231). Presidirà l'acte Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, i el Dr. David Jou, president de la FJM, introduirà i comentarà la conferència, llegint els signes dels temps, del Dr. Tomáš Halík, que serà retransmesa en un vídeo subtítulat en català. Malauradament, la situació sanitària fa que, finalment, el Dr. Halík no es pugui desplaçar a Barcelona. Al final de l'acte es farà públic el nom del guanyador de l'Ajut a la Formació, que atorga la

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg



D. Hume explica aquesta confraternització dels homes en el sofriment mitjançant el seu conegut principi de simpatia. L'home no està sol en el món, sinó que viu i creix en societat. Aquest caràcter social és plenament i intrínsecament humà. L'home és, per definició, un ésser comunicatiu i difusiu.

L'altre no és aliè a la meua persona, sinó que és del tot rellevant per al meu desenvolupament humà. Jo soc amb-els-altres i per-als-altres. Entre l'altre i jo s'estableix una profunda interacció propiciada pel principi de simpatia. Segons aquest principi de D. Hume, entre els homes s'estableix una comunicació de vida i de sentiments de manera natural i espontània. Ens alegrem amb l'alegria de l'altre i ens entristim davant el seu sofriment.

Segons aquest pensador anglosaxó, la compassió és una virtut que es desprèn del principi de simpatia i consisteix en inquietar-se per la desgràcia aliena. No hi ha cap sensació que es visqui amb tanta intensitat com el sofriment. El filòsof Protàgoras ho expressa amb aquella frase tan concisa: «Res humà no m'és aliè.»

El sofriment, un nou tabú?, Ed. Claret

FJM. Entrada lliure prèvia inscripció a: <https://www.fundaciojoanmaragall.org/inscripcio-on-line/?ev=7250>

Taller de calligrafia. Iniciació a la lletra itàlica. Dissabte 7 de novembre, de 9.45 a 18 h, a càrrec de la gna. Conxa Adell. Al Monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglís, 55). Inscripcions: t. 682 705 003, a/e: conxadell@gmail.com



CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

La aventura de vivir

Vivimos en un mundo de extremos; en algunos temas nos empeñamos en buscar una explicación racional a todo, mientras que en otros aspectos de nuestra vida nos dejamos llevar y dominar por los sentimientos, emociones y afectos. Hay quien da mucha importancia a la mente, pero también hay quien se centra solo en los sentimientos. ¿Tenemos en esos extremos algún centro de equilibrio, de gravedad, de solidez? Sí, el corazón.

El corazón es, en la Biblia, la fuente de nuestros pensamientos, palabras y acciones. Es aquello más profundo de nosotros mismos. Es por ello que la Sagrada Escritura nos dice que el hombre mira las apariencias, pero Dios mira el corazón (cf. 1Sam 16,7).

Vivimos en una sociedad en la que prima invertir el tiempo en cosas aparentemente útiles y en placeres efímeros. Se sobreestima actuar y hacer muchas cosas a la vez. Está mal visto per-

der el tiempo, contemplar las cosas. Sin embargo, es necesario detenerse y mirar alrededor para ser capaz de apreciar la belleza de cuanto nos rodea. Es importante también saber perder el tiempo y compartirlo con los demás.

Contemplar a Jesús en los Evangelios nos descubre una nueva manera de vivir la vida. Nuestro diálogo diario con Dios a partir de la vida y el testimonio de Jesucristo nos va transformando poco a poco. Es un lento y progresivo cambio interior que va aflorando sin que nosotros apenas nos demos cuenta. Contemplar y acoger la vida y las palabras de Jesús va renovando nuestra manera de mirar la vida y de actuar. Tengamos los mismos sentimientos que Cristo (cf. Flp 2,5).

Desde esta actitud ante la vida, podemos descubrir y contemplar la belleza que atesora la creación; reconocer a Cristo en los pobres y necesitados; maravillarnos ante la mirada inocente de un niño. Aprenderemos a disfrutar

de lo más sencillo y habitual. Descubriremos que existe otra manera de estar vivo.

Los cristianos, sabiendo que todo —absolutamente todo— es un regalo que hemos recibido, deberíamos fascinarnos ante la vida. No es cuestión de esfuerzo ni mentalización, sino que se trata simplemente de descubrir la vida que Jesús nos ofrece, pedirla con intensidad y disponernos a acogerla. Es impresionante saber que somos hijos de Dios y saber que camina a nuestro lado para que podamos gozar de una vida eterna junto a Él.

Atreverse a vivir una vida cristiana es el paso necesario para poder acoger el amor y la vida que vienen de Dios y que recibimos por Jesucristo. Es Dios mismo que quiere entrar en nosotros para transformar nuestra existencia y descubrir una nueva manera de vivir que colme nuestros anhelos y deseos más profundos, aquellos que emergen del corazón. ¡Cómo cambia nuestra existencia cuando dejamos que Dios ocupe el centro!

Queridos hermanos y hermanas, ser cristiano es el reto más grande y apasionante que podemos llegar a vivir. Atrevámonos a vivir esta aventura y no perdamos la oportunidad de compartirla con los que nos rodean. Que Dios os bendiga y os acompañe en esta noble misión.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT